

Arrest

nr. 348 271 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten.

Op 6 januari 2025 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 augustus 2025 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 30 september 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U beweert over de Angolese nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Uige, in Maquela do Zombo, op 04/04/1969. U bent Bakongo en christene. U bent met uw ouders verhuisd naar de Democratische Republiek Congo omdat er oorlog was. U woonde in Kinshasa, en bent er naar school gegaan tot het derde middelbaar. U hebt er een opleiding gevolgd om banden te herstellen. In 2001 keerde u terug naar Angola, u ging in Cazenga, Luanda gaan wonen. U hebt sindsdien altijd in Luanda gewoond, vanaf 2019 tot juni 2024 in de wijk Sao Paolo en vanaf eind juni 2024 in de wijk Cacuaco.

U hebt vier kinderen, ze verblijven bij hun moeders in Angola.

U had in Luanda, in Sao Paolo, een eigen bandencentrale, op de weg C.M.A..

Sinds 2023 werd u door chef M., de chef van de wijk, van regerende politieke partij Movimento Popular de Libertação de Angola (MPLA), beschuldigd van samen te werken met União Nacional para a Independência Total de Angola (UNITA). Het directiekantoor van UNITA was immers dicht bij uw bandencentrale gelegen, en leden van UNITA kwamen ook naar u toe voor uw diensten. Chef M. beschuldigde u van banden te geven die gebruikt werden om bij protesten in brand te steken.

In maart 2024 was er een commandant van de politie betrokken in een ongeval voor uw bandencentrale. Hij had enkele mensen aangereden. De omstaanders kwamen tussenbeide en wilden hem ter verantwoording roepen, ze staken ook zijn auto in brand. De politie heeft de commandant gered en weg genomen.

Twee maanden later kwam de politie naar uw garage, ze namen u mee naar het politiekantoor en sloegen u. Ze noemden u een collaborateur en beschuldigden u er van de auto van de commandant in brand te hebben gestoken. Uw schoonbroer J. kwam naar het politiekantoor en sloot een deal. Zo bent u kunnen vertrekken. In juni 2024 bent u gestopt met werken.

U verbleef in juni 2024 een maand in Cacuaco, waarop u naar Lubango ging. U verbleef een maand bij vrienden in Lubango, waarop u weer naar Luanda terugkeerde, in augustus. U keerde terug naar Cacuaco, waar u bij vrienden verbleef.

Ondertussen hielp uw schoonbroer u aan een visum, dat u verkreeg in oktober. Op 10 november 2024 hebt u Angola verlaten, u reisde naar Portugal. U reisde meteen door naar België, uw schoonbroer nam u eerst mee naar Mons/Bergen. Na twee weken in Mons, liet hij u achter in het zuidstation te Brussel.

Op 6 januari 2025 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Uw schoonbroer was ondertussen teruggereisd met de documenten.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een USB stick (met video's en foto's), foto's, kopie van uw geboorteakte en kopie van uw identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Angola vreest u problemen te hebben met MPLA en chef M. van de wijk omdat u er van beschuldigd werd dat u de auto van de commandant in brand stad.

Het CGVS wijst ten eerste op het laattijdig karakter van uw verzoek. *U verklaarde al op 10 november 2024 uw land van herkomst te hebben verlaten, maar één dag in Portugal te zijn geweest, en vervolgens naar België gereisd te zijn (notities persoonlijk onderhoud (NPO) p. 9). U zou dus eigenlijk al rond 12 november in België aan zijn gekomen, maar u hebt pas op 6 januari 2025 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.*

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De vaststelling dat u na uw aankomst in België nog bijna twee maanden wachtte alvorens zich vluchteling te verklaren toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees. U hier naar gevraagd, verklaarde u dat u gewoon op straat sliep, en dat uw schoonbroer gewoon was vertrokken met de boodschap: je kan ergens bescherming aanvragen (NPO p. 9). Het is niet aannemelijk dat uw schoonbroer u helemaal naar België begeleidde, u enkele weken in Bergen onderbracht, u weet te melden dat u internationale bescherming kan vragen, maar dat u dan alsnog niet tot die stap kan komen. De uitleg die u gaf, kan bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond worden aanvaard. Van iemand die een gegronde vrees koestert kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich informeert over de asielprocedure, zeker gezien u een persoon bij u had die er duidelijk van op de hoogte was.

Uw verklaringen met betrekking tot de beschuldigingen dat u samenwerkte met de oppositiepartij UNITA konden niet overtuigen.

- **U slaagde er niet in om op duidelijke en coherente wijze weer te geven wanneer en hoe de beschuldigingen van chef M. juist begonnen.** U verklaarde dat het begon in 2023, maar wanneer u gevraagd werd naar wanneer u voor het eerst beschuldigd werd, verklaarde u dan weer dat hij het verschillende keren zei, en dat het soms 'om te spelen' was (NPO p. 15). Vervolgens werd u gevraagd om te duiden hoe het dan serieus werd, waarop u weer vaagweg antwoordde dat het in 2023 was. U kon niet verduidelijken waarom chef M. op een moment in 2023 opeens met serieuze beschuldigingen afkwam, hoewel u uw bandencentrale al van 2019 had, en de hoofdzetel van UNITA daar ook altijd al was geweest (NPO p. 17 - 18).

- **U was tevens maar zeer beperkt in uw verklaringen met betrekking tot de belangrijke figuren in uw problemen.** In eerste instantie verklaarde u dat u drie klanten had die lid waren van UNITA (NPO p. 19). Iets later paste u uw verklaringen aan, en vermeldde u dat u veel klanten had van UNITA, en maar drie die u goed kenden, maar dat er nog klanten waren die misschien ook van UNITA waren (NPO p. 20). U vermeldde dat u iemand genaamd N., van UNITA, hielp met zijn banden (NPO p. 17). U weet echter niets over deze man, noch zijn volledige naam, noch zijn functie binnen UNITA (NPO p. 18). U kon verder ook geen andere namen van UNITA leden geven die bij u klant waren (NPO p. 19). Ook wat betreft uw verklaringen over de identiteit van chef M., uw beweerde vervolger, schieten deze tekort. U kent zijn volledige naam niet, en u kan enkel vertellen dat hij binnen de wijk werkte voor MPLA, de schoonmaak en zo regelde (NPO p. 19).

- Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u ook gevraagd naar uw reactie op deze serieuze beschuldigingen en hoe u er mee omging. U antwoordde naast de vraag, meteen verwijzend naar de problemen met de commandant en de brand in 2024 (NPO p. 20). Vervolgens legde u uit dat u niets gedaan hebt, dat u gewoon uw werk bleef verder doen, en dat u klanten van zowel MPLA en UNITA had. **Dergelijke passieve houding om uw beweerde problemen op te lossen, ondermijnt de ernst van deze beschuldigingen, volledig.** U werd daarop gevraagd naar waarom u niets gedaan hebt, waarop u antwoordde dat u niet kon gaan klagen, dat er geen rechtvaardigheid is (NPO p. 20). U werd er op gewezen dat u ook andere stappen kon zetten, zodat u niet meer als collaborateur gezien kon worden, waarop u louter antwoordde dat u daar niet aan dacht (NPO p. 20). Dat u er zelfs niet aan dacht om uw banden op een andere manier weg te gooien, om geen UNITA leden meer als klanten te hebben, of uw zaak te verplaatsen naar elders, etc. als mogelijke oplossingen, is niet aannemelijk.

Verder stelt het CGVS dat ook uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen van maart 2024, met de politiecommandant en uw betrokkenheid hierbij, niet geloofwaardig zijn.

- U werd gevraagd om te vertellen over de dag dat de auto van de commandant in brand gestoken werd, waarop u een algemeen relaas deed over de gebeurtenissen, hetgeen ook te zien is in de video's die u neerlegde. Op geen van de video's bent u echter zelf te zien, noch hebt u deze zelf gefilmd. U werd gevraagd om ook uit te leggen hoe u die dag persoonlijk hebt beleefd, waarop u **veel beknopter en weinig gedetailleerd antwoordde** (NPO p. 21). U kwam niet verder dan te zeggen dat u mee deed met de mensen, en zei dat de commandant niet mocht wegvluchten. U gaf hierbij geen inzicht in hoe u zelf de dag beleefde, wat u persoonlijk dacht en voelde.

- U hebt ook geen informatie over de commandant die betrokken was in het ongeval, voor wie u later ook de schuld zou hebben gekregen om zijn auto in brand te hebben gestoken (NPO p. 22). U kende hem niet, en wanneer u gevraagd werd wat u sindsdien hebt gedaan om te weten te komen wie hij was, antwoordde u dat u niets hebt gedaan (NPO p. 22). U legde uit dat hij een commandant was bij de politie, en wie was u om hem te leren kennen. Vooralsnog is dit wel van belang gezien u toch beschuldigd werd van het leed dat hem werd berokkend. U weet verder ook maar beknopte verklaringen te geven over wat er met de commandant gebeurd is nadat hij werd meegenomen door de politie (NPO p. 22).

- Waar u video's neerlegde die opgenomen zouden zijn geweest op de dag dat deze commandant in een ongeval was, legde u verder geen nieuwsbronnen of nieuwsartikels neer omtrent deze gebeurtenis. U verklaarde eerst dat deze gebeurtenis wel in de media was gekomen, dat het op tv was gekomen (NPO p. 22). Wanneer u dan gevraagd werd of u bewijzen had, dat dit in de media kwam, verklaarde u geen bewijzen te hebben, omdat zaken voor het volk geheim gehouden worden, dat zulke dingen verborgen worden (NPO p. 23). U werd er op gewezen dat u niet tegelijk kan zeggen dat iets op tv gekomen is, en dat iets verborgen gehouden wordt (NPO p. 23). U antwoordde hier wederom vaagweg op dat u het niet gezien had, maar dat de mensen van de media wel aanwezig waren (NPO p. 23). **De video's die u neerlegde – waar u zelf niet op staat en die niet door uzelf gefilmd werden (NPO p. 5) – zijn an sich niet voldoende om uw betrokkenheid bij deze gebeurtenis aan te tonen.**

Tot slotte toonde u niet aan de hand van doorleefde en consistente verklaringen aan dat u in juni 2024 zou zijn gearresteerd.

- Vooreerst wijst het CGVS er op dat deze gebeurtenissen in het verlengde liggen van uw bewering dat chef M. u als collaborateur beschouwde, wat supra al als niet geloofwaardig wordt bevonden.

- Hoewel u kon verklaren dat u op een donderdag werd gearresteerd, kon u niet de exacte datum geven wanneer uw beweerde arrestatie had plaatsgevonden (NPO p. 23). Gezien er toch maar een beperkt aantal donderdagen in een maand zijn, kan er wel van u verwacht worden dat u hier wat meer duidelijkheid in kan scheppen.

- **U was wederom zeer beknopt wanneer u gevraagd werd om in detail te vertellen wat er gebeurde op de dag van uw arrestatie.** Uw verklaringen kwamen niet verder, dat ze u ondervraagden en sloegen achter een kantoor (NPO p. 23). Hoewel ze u vertelden dat ze u zouden doden, kon u ook uw schoonbroer contacteren om u te komen helpen (NPO p. 23). U werd gevraagd hoe het komt dat ze u pas meer dan twee maanden na het incident van maart zijn komen arresteren. U antwoordde dat ze eerst alles op een kalme manier onderzoeken, en dan pas in actie schieten (NPO p. 24). U kon echter niet uitleggen wat zij in die tijd dan precies onderzocht hebben. Het is niet aannemelijk dat ze u als een gevaarlijke collaborateur zien, dat er een ernstig incident was voor uw eigen bandencentrale, maar dat ze dan nog even kalm de tijd nemen om dit wat te onderzoeken. Wanneer u hier op gewezen werd, kon u hier ook geen aannemelijke verklaring voor geven (NPO p. 24). Uiteindelijk zou u dan de vriend van uw zus, J. hebben gebeld om u te komen helpen (NPO p. 24). Hoewel u in het begin vertelde dat u zijn achternaam niet kende, en dat hij gewoon het vriendje van uw zus was (NPO p. 9-10), wist u opmerkelijk genoeg wel zijn telefoonnummer vanbuiten (NPO p. 24). Verder kon u ook niets vertellen over de deal die J. had afgesloten met de politie (NPO p. 25). U verklaarde dat u er niet bij was toen de deal gesloten werd, u zou zelf nooit gevraagd hebben aan J. welke overeenkomst hij had gesloten (NPO p. 25). Het CGVS merkt op dat dit thans wel relevante informatie is om een inzicht te hebben in uw eigen problemen bij terugkeer, en gezien u samen met J. naar België reisde, had u ook ruim de tijd om u hiervan te vergewissen. Het is niet geloofwaardig dat u zelf zo passief was met betrekking tot hoe uw vrijlating geregeld was.

- U beweerde voor het CGVS dat u na uw arrestatie bijna meteen naar de wijk Cacuaco ging, en vervolgens nog in Lubango was en terug in Cacuaco verbleven had (NPO p. 25). Uw laatste adres was dan ook in Cacuaco. U hebt bij de Dienst Vreemdelingenzaken echter vermeld dat uw laatste adres in Sao Paolo was, en dat u daar verbleef voor een periode van vijf jaar tot aan uw vertrek in november 2024 (verklaring DVZ vraag 10). U hebt daar dus niet vermeld dat uw laatste adres in Cacuaco was, of dat u in Lubango verbleven had. Toen u met deze **tegenstrijdigheid** geconfronteerd werd, verklaarde u louter dat ze u hadden verteld om het kort te houden (NPO p. 26). Het CGVS wijst er op dat het hier gaat om een beknopt overzicht van uw verblijfsplaatsen, waarbij niet ingezien kan worden waarom u niet kon toevoegen dat uw laatste verblijfsplaats in Cacuaco was, gezien u wel uitdrukkelijk verklaarde dat u tot november 2024 in Sao Paolo verbleef.

Wat betreft de documenten die u neerlegde, stelt het CGVS vast dat deze niets veranderen aan de vaststellingen in deze beslissing. Zoals supra al gemotiveerd, zijn de video's die u neerlegde niet voldoende om uw eigen betrokkenheid bij het incident met de commandant van de politie aan te tonen. Op de overige foto's staat u afgebeeld, vermoedelijk voor een bandencentrale, wat op zich ook niet betwist wordt. De geboorteakte en identiteitskaart – beide kopieën – kunnen enkel er toe bijdragen om uw beweerde identiteit en afkomst aan te tonen, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt in bovenstaande motieven.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 29/08/2025. Op 09/09/2025 ontving het CGVS via uw advocaat uw opmerkingen met betrekking tot de notities. Het betreft voornamelijk aanpassingen van schrijfwijzen van persoonsnamen en plaatsnamen, en verduidelijkingen met betrekking tot uw scholing en de functie van chef M.. Er werd in de opmaak van deze beslissing rekening gehouden met deze aanpassingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel, alsook op een manifeste appreciatiefout.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. De aanvullende nota

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota bijkomende stukken ter staving van zijn vluchtrelaas neer.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Deze motieven worden door verzoeker niet op dienstige wijze betwist. Verzoeker stelt dat *“het feit dat verzoeker positief antwoordt op een vraag of hij in staat is het verhoor af te leggen vanzelfsprekend geen indicatie is van zijn werkelijke toestand”* en wijst erop dat verweerder de mogelijkheid heeft om hem aan een medisch of psychologisch onderzoek door een onafhankelijke arts te onderwerpen. De asielinstanties zijn evenwel niet verplicht om in alle gevallen een dergelijk onderzoek te laten plaatsvinden. Aangezien verzoeker zelf aangaf in staat te zijn het persoonlijk onderhoud te ondergaan en hij verder geen medisch en/of psychologisch attest bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van zijn fysieke en/of mentale gezondheidstoestand niet in staat is tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, mocht verweerder er terecht van uitgaan dat er in hoofdte van verzoeker geen sprake is van bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat bovendien na concreet te duiden welke steunmaatregelen volgens hem noodzakelijk zouden zijn geweest. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart er valselijk van te worden beschuldigd banden te hebben met oppositiepartij UNITA en de auto van een politiecommandant in brand te hebben gestoken. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“[...]”

Uw verklaringen met betrekking tot de beschuldigingen dat u samenwerkte met de oppositiepartij UNITA konden niet overtuigen.

- **U slaagde er niet in om op duidelijke en coherente wijze weer te geven wanneer en hoe de beschuldigingen van chef M. juist begonnen.** U verklaarde dat het begon in 2023, maar wanneer u gevraagd werd naar wanneer u voor het eerst beschuldigd werd, verklaarde u dan weer dat hij het verschillende keren zei, en dat het soms ‘om te spelen’ was (NPO p. 15). Vervolgens werd u gevraagd om te duiden hoe het dan serieus werd, waarop u weer vaagweg antwoordde dat het in 2023 was. U kon niet verduidelijken waarom chef M. op een moment in 2023 opeens met serieuze beschuldigingen afkwam, hoewel u uw bandencentrale al van 2019 had, en de hoofdzetel van UNITA daar ook altijd al was geweest (NPO p. 17 - 18).

- **U was tevens maar zeer beperkt in uw verklaringen met betrekking tot de belangrijke figuren in uw problemen.** In eerste instantie verklaarde u dat u drie klanten had die lid waren van UNITA (NPO p. 19). Iets later paste u uw verklaringen aan, en vermeldde u dat u veel klanten had van UNITA, en maar drie die u goed kenden, maar dat er nog klanten waren die misschien ook van UNITA waren (NPO p. 20). U vermeldde dat u iemand genaamd N., van UNITA, hielp met zijn banden (NPO p. 17). U weet echter niets over deze man, noch zijn volledige naam, noch zijn functie binnen UNITA (NPO p. 18). U kon verder ook geen andere namen van UNITA leden geven die bij u klant waren (NPO p. 19). Ook wat betreft uw verklaringen over de identiteit van chef M., uw beweerde vervolger, schieten deze tekort. U kent zijn volledige naam niet, en u kan enkel vertellen dat hij binnen de wijk werkte voor MPLA, de schoonmaak en zo regelde (NPO p. 19).

- Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u ook gevraagd naar uw reactie op deze serieuze beschuldigingen en hoe u er mee omging. U antwoordde naast de vraag, meteen verwijzend naar de problemen met de commandant en de brand in 2024 (NPO p. 20). Vervolgens legde u uit dat u niets gedaan hebt, dat u gewoon uw werk bleef verder doen, en dat u klanten van zowel MPLA en UNITA had. **Dergelijke passieve houding om uw beweerde problemen op te lossen, ondermijnt de ernst van deze beschuldigingen, volledig.** U werd daarop gevraagd naar waarom u niets gedaan hebt, waarop u antwoordde dat u niet kon gaan klagen, dat er geen rechtvaardigheid is (NPO p. 20). U werd er op gewezen dat u ook andere stappen kon zetten, zodat u niet meer als collaborateur gezien kon worden, waarop u louter antwoordde dat u daar niet aan dacht (NPO p. 20). Dat u er zelfs niet aan dacht om uw banden op een andere manier weg te gooien, om geen UNITA leden meer als klanten te hebben, of uw zaak te verplaatsen naar elders, etc. als mogelijke oplossingen, is niet aannemelijk.

Verder stelt het CGVS dat ook uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen van maart 2024, met de politiecommandant en uw betrokkenheid hierbij, niet geloofwaardig zijn.

- U werd gevraagd om te vertellen over de dag dat de auto van de commandant in brand gestoken werd, waarop u een algemeen relaas deed over de gebeurtenissen, hetgeen ook te zien is in de video's die u neerlegde. Op geen van de video's bent u echter zelf te zien, noch hebt u deze zelf gefilmd. U werd gevraagd om ook uit te leggen hoe u die dag persoonlijk hebt beleefd, waarop u **veel beknopter en weinig gedetailleerd antwoordde** (NPO p. 21). U kwam niet verder dan te zeggen dat u mee deed met de mensen, en zei dat de commandant niet mocht wegvluchten. U gaf hierbij geen inzicht in hoe u zelf de dag beleefde, wat u persoonlijk dacht en voelde.

- U hebt ook geen informatie over de commandant die betrokken was in het ongeval, voor wie u later ook de schuld zou hebben gekregen om zijn auto in brand te hebben gestoken (NPO p. 22). U kende hem niet, en wanneer u gevraagd werd wat u sindsdien hebt gedaan om te weten te komen wie hij was, antwoordde u dat u niets hebt gedaan (NPO p. 22). U legde uit dat hij een commandant was bij de politie, en wie was u om hem te leren kennen. Vooralsnog is dit wel van belang gezien u toch beschuldigd werd van het leed dat hem werd berokkend. U weet verder ook maar beknopte verklaringen te geven over wat er met de commandant gebeurd is nadat hij werd meegenomen door de politie (NPO p. 22).

- Waar u video's neerlegde die opgenomen zouden zijn geweest op de dag dat deze commandant in een ongeval was, legde u verder geen nieuwsbronnen of nieuwsartikels neer omtrent deze

gebeurtenis. U verklaarde eerst dat deze gebeurtenis wel in de media was gekomen, dat het op tv was gekomen (NPO p. 22). Wanneer u dan gevraagd werd of u bewijzen had, dat dit in de media kwam, verklaarde u geen bewijzen te hebben, omdat zaken voor het volk geheim gehouden worden, dat zulke dingen verborgen worden (NPO p. 23). U werd er op gewezen dat u niet tegelijk kan zeggen dat iets op tv gekomen is, en dat iets verborgen gehouden wordt (NPO p. 23). U antwoordde hier wederom vaagweg op dat u het niet gezien had, maar dat de mensen van de media wel aanwezig waren (NPO p. 23). **De video's die u neerlegde – waar u zelf niet op staat en die niet door uzelf gefilmd werden (NPO p. 5) – zijn an sich niet voldoende om uw betrokkenheid bij deze gebeurtenis aan te tonen.**

Tot slotte toonde u niet aan de hand van doorleefde en consistente verklaringen aan dat u in juni 2024 zou zijn gearresteerd.

- Vooreerst wijst het CGVS er op dat deze gebeurtenissen in het verlengde liggen van uw bewering dat chef M. u als collaborateur beschouwde, wat supra al als niet geloofwaardig wordt bevonden.
- Hoewel u kon verklaren dat u op een donderdag werd gearresteerd, kon u niet de exacte datum geven wanneer uw beweerde arrestatie had plaatsgevonden (NPO p. 23). Gezien er toch maar een beperkt aantal donderdagen in een maand zijn, kan er wel van u verwacht worden dat u hier wat meer duidelijkheid in kan scheppen.
- **U was wederom zeer beknopt wanneer u gevraagd werd om in detail te vertellen wat er gebeurde op de dag van uw arrestatie.** Uw verklaringen kwamen niet verder, dat ze u ondervraagden en sloegen achter een kantoor (NPO p. 23). Hoewel ze u vertelden dat ze u zouden doden, kon u ook uw schoonbroer contacteren om u te komen helpen (NPO p. 23). U werd gevraagd hoe het komt dat ze u pas meer dan twee maanden na het incident van maart zijn komen arresteren. U antwoordde dat ze eerst alles op een kalme manier onderzoeken, en dan pas in actie schieten (NPO p. 24). U kon echter niet uitleggen wat zij in die tijd dan precies onderzocht hebben. Het is niet aannemelijk dat ze u als een gevaarlijke collaborateur zien, dat er een ernstig incident was voor uw eigen bandencentrale, maar dat ze dan nog even kalm de tijd nemen om dit wat te onderzoeken. Wanneer u hier op gewezen werd, kon u hier ook geen aannemelijke verklaring voor geven (NPO p. 24). Uiteindelijk zou u dan de vriend van uw zus, J. hebben gebeld om u te komen helpen (NPO p. 24). Hoewel u in het begin vertelde dat u zijn achternaam niet kende, en dat hij gewoon het vriendje van uw zus was (NPO p. 9-10), wist u opmerkelijk genoeg wel zijn telefoonnummer vanbuiten (NPO p. 24). Verder kon u ook niets vertellen over de deal die J. had afgesloten met de politie (NPO p. 25). U verklaarde dat u er niet bij was toen de deal gesloten werd, u zou zelf nooit gevraagd hebben aan J. welke overeenkomst hij had gesloten (NPO p. 25). Het CGVS merkt op dat dit thans wel relevante informatie is om een inzicht te hebben in uw eigen problemen bij terugkeer, en gezien u samen met J. naar België reisde, had u ook ruim de tijd om u hiervan te vergewissen. Het is niet geloofwaardig dat u zelf zo passief was met betrekking tot hoe uw vrijlating geregeld was.
- U beweerde voor het CGVS dat u na uw arrestatie bijna meteen naar de wijk Cacuaco ging, en vervolgens nog in Lubango was en terug in Cacuaco verbleven had (NPO p. 25). Uw laatste adres was dan ook in Cacuaco. U hebt bij de Dienst Vreemdelingenzaken echter vermeld dat uw laatste adres in Sao Paulo was, en dat u daar verbleef voor een periode van vijf jaar tot aan uw vertrek in november 2024 (verklaring DVZ vraag 10). U hebt daar dus niet vermeld dat uw laatste adres in Cacuaco was, of dat u in Lubango verbleven had. Toen u met deze **tegenstrijdigheid** geconfronteerd werd, verklaarde u louter dat ze u hadden verteld om het kort te houden (NPO p. 26). Het CGVS wijst er op dat het hier gaat om een beknopt overzicht van uw verblijfplaatsen, waarbij niet ingezien kan worden waarom u niet kon toevoegen dat uw laatste verblijfplaats in Cacuaco was, gezien u wel uitdrukkelijk verklaarde dat u tot november 2024 in Sao Paulo verbleef.

Wat betreft de documenten die u neerlegde, stelt het CGVS vast dat deze niets veranderen aan de vaststellingen in deze beslissing. Zoals supra al gemotiveerd, zijn de video's die u neerlegde niet voldoende om uw eigen betrokkenheid bij het incident met de commandant van de politie aan te tonen. Op de overige foto's staat u afgebeeld, vermoedelijk voor een bandencentrale, wat op zich ook niet betwist wordt. De geboorteakte en identiteitskaart – beide kopieën – kunnen enkel er toe bijdragen om uw beweerde identiteit en afkomst aan te tonen, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt in bovenstaande motieven.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 29/08/2025. Op 09/09/2025 ontving het CGVS via uw advocaat uw opmerkingen met betrekking tot de notities. Het betreft voornamelijk aanpassingen van schrijfwijzen van persoonsnamen en plaatsnamen, en verduidelijkingen met betrekking tot uw scholing en de functie van chef M.. Er werd in de opmaak van deze beslissing rekening gehouden met deze aanpassingen."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden

beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Luidens artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken, indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de stukken toegevoegd aan verzoekers aanvullende nota door de Raad niet in overweging genomen.

Waar verzoeker betoogt dat er van een negatief uitgangspunt wordt vertrokken in de motivering van de bestreden beslissing omdat deze aanvangt met: *“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”*, kan hij niet worden bijgetreden. Uit het loutere gegeven dat in de bestreden beslissing wordt aangevangen met de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt nood te hebben aan internationale bescherming en dat vervolgens de concrete motieven die tot dit besluit leidden worden toegelicht, kan geenszins blijken dat verweerder het onderhavig verzoek om internationale bescherming niet op objectieve wijze zou hebben onderzocht. Te dezen wijst de Raad er ook op dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Waar verzoeker met betrekking tot de alinea: ***“Bij terugkeer naar Angola vreest u problemen te hebben met MPLA en chef M. van de wijk omdat u er van beschuldigd werd dat u de auto van de commandant in brand stad.”*** stelt als volgt: *“Overwegende dat deze paragraaf niet meer of minder is dan een bijzonder beperkte samenvatting van het relaas van verzoeker.”*, stelt de Raad vast dat verzoeker doorheen zijn verzoekschrift geen andere elementen aanhaalt betreffende zijn relaas. Hij neemt ook het feitenrelaas uit de bestreden beslissing over in zijn verzoekschrift.

Verder voert verzoeker aan dat de beschuldigingen vanwege chef M. *“ergens midden 2023”* begonnen, dat die eerst *“eerder op een plagende toon”* werden geuit, doch dat deze toon grimmiger werd toen er manifestaties begonnen. Hiermee verduidelijkt verzoeker geenszins waarom chef M. hem eerst ‘al plagend’ zou beschuldigen van het leveren van banden aan leden van UNITA om nadien serieuze bedreigingen te uiten. Dat er manifestaties plaatsvonden, doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker verklaarde zijn bandencentrale sedert 2019 uit te baten en dit steeds vlakbij de hoofdzetel van UNITA. Hij verklaarde bovendien dat er manifestaties waren eind 2023-januari 2024 (verzoekschrift, p. 12), terwijl hij stelt dat de beschuldigingen reeds *“ergens midden 2023”* serieus werden. Verder is het in deze context geenszins aannemelijk dat verzoeker verklaarde niets te hebben ondernomen toen de beschuldigingen serieus zouden zijn geworden. Hij stelt dat hij werd beschuldigd omdat hij oude banden moest buiten zetten opdat ze met het vuilnis zouden worden opgehaald en dat hij er niets aan kon doen dat die dan door jongeren werden meegenomen om te gebruiken bij betogingen (verzoekschrift, p. 17). Indien hij steeds slechts banden buiten zette om te laten ophalen met het vuilnis, een gegeven waarvan iedereen zich in de buurt bewust van moet zijn geweest, is het des te meer ongeloofwaardig dat hij ervan zou worden beschuldigd dat hij bewust UNITA zou steunen omdat jongeren deze banden zouden meenemen om te gebruiken bij betogingen. Dit klemt des te meer daar niet kan worden ingezien dat verzoeker geen andere opties zou onderzoeken om zijn oude banden te laten ophalen dan ze buiten te zetten bij het vuilnis. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk opties had om aan de valse beschuldigingen een einde te stellen. Dat hij desalniettemin geen enkele actie ondernam, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. De kritiek in het verzoekschrift op de in de bestreden beslissing aangehaalde mogelijkheden om aan de valse beschuldigingen te ontkomen, waaronder het verplaatsen van zijn bandencentrale, doet hieraan geen afbreuk. Het punt is immers niet of verzoeker al dan niet zijn bandencentrale kon verplaatsen, doch wel dat hij geen enkele actie ondernam om aan de valse beschuldigingen te ontkomen, hoewel hij hiertoe wel de kans had. Dit klemt des te meer waar hij in zijn verzoekschrift stelt *“Dat verzoeker ook hoopte dat de problemen niet zouden escaleren en dat hij gewoon zijn werk verder zou kunnen doen.”* (p. 17), terwijl hij eerder verklaarde dat M. een schepen was (verzoekschrift, p. 14) met een grote invloed. Dat hij in deze context niets meer deed dan te hopen dat de problemen niet zouden escaleren en gewoon zijn werk verder deed, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Voorts kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich terdege over de kernelementen van zijn vluchtrelaas tracht te informeren. Dat verzoeker slechts vage

verklaringen kan afleggen over de klanten in zijn bandencentrale en zijn belager, chef M., doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Waar hij dienaangaande in zijn verzoekschrift betoogt dat hij veel klanten had en dat er daar mogelijks ook bij waren die lid waren van UNITA maar dat hij dit niet met zekerheid weet omdat hij hen slechts als klanten beschouwde, bevestigt hij het ongeloofwaardig karakter van de voorgehouden valse beschuldigingen vanwege chef M. Immers, indien verzoeker veel klanten heeft, waaronder mogelijks leden van UNITA zonder dat hij hiervan iets weet, kan niet worden ingezien waarom chef M. hem zou beschuldigen van het helpen van UNITA en/of het leveren van banden aan UNITA om bij betogingen te gebruiken. Temeer daar hij verklaarde dat hij slechts oude banden buiten zette bij het vuilnis en deze nadien door jongeren van UNITA werden meegenomen (zie *supra*). De door verzoeker geschetste context maakt dan ook dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de voorhouden valse beschuldigingen vanwege chef M.

Met betrekking tot het incident waarbij een politiecommandant vlakbij verzoekers bandencentrale een auto-ongeval had en zijn auto in brand werd gestoken, komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, waarmee hij evenwel geenszins een ander licht werpt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing dienaangaande. Waar hij zich afvraagt hoe hij na dit incident meer over de betrokken politiecommandant te weten zou kunnen komen, dient erop gewezen dat verzoeker verklaarde dat hij niets heeft gedaan om meer over deze commandant te weten te komen. Het punt is dus niet de vraag welke acties hij hiertoe precies kon ondernemen, maar wel het gegeven dat hij verklaart helemaal niets te hebben gedaan. Nochtans, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij zich terdege over de kernelementen van zijn vluchtrelaas tracht te informeren. Volledigheidshalve wijst de Raad er te dezen op dat dit slechts een bijkomend motief betreft dat samen met de andere motieven uit de bestreden beslissing moet worden bekeken. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Dat er een auto-ongeval gebeurde met een politiecommandant in de buurt van verzoekers bandencentrale, blijkt inderdaad uit de bijgebrachte beelden (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), doch dit doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geenszins concreet aannemelijk weet te maken dat hij persoonlijke problemen zou hebben ondervonden naar aanleiding van dit incident.

Inzake zijn beweerde arrestatie herhaalt verzoeker dat hij “*op een donderdag in mei*” werd gearresteerd, dat hij niet kan weten waarom de overheid op een bepaalde manier handelt en dat J. een belangrijke persoon was die hem kon helpen waardoor hij wel nog diens telefoonnummer kon geven. Er kan evenwel redelijkerwijze worden aangenomen dat de Angolese autoriteiten op een logische wijze tewerk gaan en dat verzoeker dan ook enigszins kan duiden waarom zij eerst nog ‘op een kalme manier’ een onderzoek zouden voeren, *quod non*. Verder is het allerminst aannemelijk dat verzoeker het telefoonnummer van J. nog kan opgeven, doch niet diens ganse naam, temeer daar het een vriend van zijn zus zou zijn, die hem naar België begeleidde en die hij als een belangrijke persoon omschrijft die hem kon helpen.

Waar verzoeker betoogt als volgt:

“Dat verzoeker ook wil verduidelijken wat zijn verblijfplaatsen betreft dat CACUACO een wijk van LUANDA is, dat LUBANGO een provincie is. Dat SAO PAULO een andere wijk van LUANDA IS. Dat verzoekers laatste verblijfplaats gelegen was in CACUACO, waar hij slechts één maand verbleven heeft, dat hij daarvoor 5 jaar in de wijk SAO PAULO gewoond heeft, wat zijn officieel adres is, en dat toen de problemen begonnen hij ook gevlucht is naar LUBANGO.”

laat hij vooreerst na enige objectieve landeninformatie bij te brengen ter staving van deze beweringen. Verder doet deze uiteenzetting geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegde over zijn verblijfplaatsen. Deze uiteenzetting bevestigt verder slechts één versie van deze terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid, hetgeen deze tegenstrijdigheid uiteraard niet ongedaan maakt.

Waar verzoeker betoogt dat de door hem voorgelegde documenten niet goed werden onderzocht door verweerder, laat hij na concreet te duiden waarom hij deze mening is toegedaan. Uit de voormelde motieven uit de bestreden beslissing blijkt immers dat wel degelijk met de door verzoeker voorgelegde stavingsstukken (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) rekening werd gehouden. Uit het voorgaande is ook gebleken dat het loutere gegeven, dat uit beelden blijkt dat er een incident plaatsvond vlakbij verzoekers bandencentrale, op zich niet aantoonde dat verzoeker hierdoor persoonlijke problemen zou hebben ondervonden. Deze persoonlijke problemen kunnen evenmin uit de door hem voorgelegde stavingsstukken worden afgeleid.

Waar verzoeker tenslotte nog betoogt “*Dat ook het risico naar aanleiding van een verblijf in het buitenland niet onderzocht wordt*”, dient vastgesteld dat hij geen enkel objectief stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij nood zou hebben aan internationale bescherming louter omwille van zijn verblijf in het buitenland. Verzoeker maakte hiervan eerder ook geen enkele melding, zelfs niet in de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud die hij aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overmaakte. Dergelijk verweer is dan ook geenszins ernstig.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoeker laattijdig om internationale bescherming verzocht, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

7.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

8.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift weliswaar op "*de situatie in Angola*", "*de strijd die door de rebellen gevoerd wordt tegen de autoriteiten*" en "*de repressie van de autoriteiten*", doch hij brengt geen enkele objectieve landeninformatie bij om deze beweringen te staven, laat staan dat hij aantoont dat hieruit zou blijken dat er actueel in Angola sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER